

323

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ADVENTUS DOMINI

PROSINEC 2019

PROSINEC 2019			
1	ne	I. NEDĚLE ADVENTNÍ	
2	po	I. adventní týden	
3	út	sv. Františka Xaverského, kněze	památka
4	st	I. adventní týden	
5	čt	I. adventní týden	
6	pá	I. adventní týden	<i>první pátek</i>
7	so	sv. Ambrože, biskupa a Učitele Církve	památka
8	ne	II. NEDĚLE ADVENTNÍ	
9	po	PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU	SLAVNOST <i>přelož. z 8. 12.</i>
10	út	II. adventní týden	
11	st	II. adventní týden	
12	čt	II. adventní týden	
13	pá	sv. Lucie, panny a mučednice	památka
14	so	sv. Jana od Kříže, kněze a Učitele Církve	památka
15	ne	III. NEDĚLE ADVENTNÍ	
16	po	III. adventní týden	
17	út	17. prosinec	
18	st	18. prosinec	
19	čt	19. prosinec	
20	pá	20. prosinec	
21	so	21. prosinec	
22	ne	IV. NEDĚLE ADVENTNÍ	
23	po	23. prosinec	
24	út	24. prosinec – Štědrý den	
25	st	NAROZENÍ PÁNĚ – Boží hod vánoční	SLAVNOST
26	čt	sv. Štěpána, prvomučedníka	svátek
27	pá	sv. apoštola a evangelisty Jana	svátek
28	so	sv. Betlémských mučedníků (Mládětek)	svátek
29	ne	Svaté Rodiny Ježíše, Marie, Josefa	svátek
30	po	den v Oktávu Narození Páně	
31	út	den v Oktávu Narození Páně	

Poznámka: V rámci Malé liturgiky (viz str. 14) je jejím účastníkům pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc.

Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz

První strana obálky: Adventní motiv z CD Schola gregoriana Pragensis (Adventus Domini = Příchod Pána)

Drazí farníci,

čas plyne velice rychle a opět vstupujeme do začátku liturgického roku obdobím adventu a následných vánočních svátků. Je to čas, na který se těší především děti, ale troufám si říci, že toto období potěší každou lidskou duši, která ví nebo alespoň tuší, co slavíme a z čeho se radujeme. Adventní čas je v naší vlasti již neodmyslitelně spojen s rorátními zpěvy, které tak prostým, ale přitom vznešeným způsobem vyjadřují touhu po příchodu toho, který jediný nás přišel vysvobodit ze „zajetí“ našich hříchů a slabostí. Radost, že přijde spása v podobě Mesiáše,

je spojena s velikým očekáváním a nadějí, která je tak potřebná a nutná pro náš pozemský život. Bez naděje je těžké čelit všem výzvám, zkouškám a protivenstvím, které nám život přináší a se kterými se budeme potýkat až do konce svého života.

Emanuel – Bůh s námi přichází, aby z nás sejmul prokletí způsobené prvotním hříchem Adama a Evy, který nám měl jednou pro vždy odebrat život věčný. S tím se nechťel Bůh smířit, protože člověka a celé stvoření povolal k životu proto, aby na něm ukázal svou dobrotu, krásu a lásku. Bůh touží vstoupit do dějin, aby ještě více a konkrétněji dokázal svoji blízkost člověku, a především svoji neutuchající touhu po jeho spasení. „Otevři se země a vydej Spasitele“ budeme zpívat v rorátních zpěvech. Příchod našeho Pána je neoddělitelně a neodmyslitelně spojen s jeho Matkou P. Marií. V tomto měsíci slavíme pouze jedinou slavnost, a to Neposkvrněné Početí P. Marie. Bůh k nám přichází skrze dokonalé stvoření, Matku Boží, kterou si sám utvořil a vybral, ale především nám na ní ukázal krásu duchovní čistoty, kterou je ozdobena, protože se nikdy nedopustila hříchu. Pán sestupuje z nebeských výšin, aby nás očistil a posvětil a my jsme mohli mít účast na jeho životě. Právě Matka Boží nás v této době přípravy vybízí, abychom více a rozhodněji bojovali o čistotu našeho srdce. Vždy znovu a znovu se chceme radovat z narození Boha a člověka, Ježíše Krista, ale radost může být pouze v duši, která je na jeho narození připravena. Možná jsme mnohdy zaslechli přání nebo spíše povzdech od některých našich blízkých, „už aby byly ty vánoce za námi“. Proč? Protože neví anebo si neuvědomují, co slavíme nebo lépe řečeno koho slavíme. Ano opuštěnost, samota, nemoc atd. mohou mnohdy zastínit nebo překrýt radost těchto svátků, ale nikdy nám ji nesmějí vzít zcela, protože tak by o nás platila slova sv. Jana: „Do vlastního přišel, ale vlastní nepřijali“ (Jan 1, 11). Proto se nezapomeňme připravit a to způsobem, který nám Církev již po staletí doporučuje: modlitbou, pokáním a almužnou.

Budeme mít v naší farnosti opět duchovní obnovu a také adventní kasičku, která má pomoci těm, kteří jsou v určité materiální nouzi. Letos bychom podpořili farnost v Bulharsku, kde působí můj spolužák a spolubratr P. Boris, který se mnou absolvoval teologická studia v Římě. Více se dočtete v článku na stránce 8, kde je vše více popsáno. Podělit se s druhým je projevem lásky a zároveň určitým odpoutáním se od pouze hmotných věcí. Avšak vše vychází ze zamilovaného srdce, které má patřit našemu Pánu, aby v něm mohl přebývat, a tak nás přivádět stále více k sobě. K obnově a občerstvení naší modlitby se nám nabízejí krásné myšlenky rorátních zpěvů. Stálo by za to je nejen přezpívat, ale více si je osvojit v rozjímavé četbě a zamyšlení, které rozznítí a posílí naši touhu konat více vůli Boží než svou. Jak lehko se to řekne, ale jak těžko se to žije.

Jeden ze závěrečných rorátních zpěvů nám může posloužit jako modlitba, abychom letošní advent prožili hlouběji a intenzivněji a o to s větší radostí pak mohli zpívat radostně: Narodil se Kristus Pán. „Tebe my Otče prosíme, říd' nás svým svatým Duchem ať před tebou nehřešíme, ale tento celý den tebe Pána svého ctíme. Zažeň od nás ducha zlého, vzdal od nás člověka lstivého a nepravého, z nebe k naší ochraně, anděla nám sešli svého. Poněvadž pak v potu tváří chléb svůj jísti budeme, Bože dobrý Hospodáři práci naši požehej, ať se nám všem dobře daří.

Požeňnanou dobu adventní a radost z narození našeho Spasitele vám přeje

P. Vil

30. 11. - 8. 12. 2019

Novéna ke Slavnosti

Neposkvrněného početí Panny Marie

Každý den po mši sv. zpíváné litanie
s modlitbou k Panně Marii.V den slavnosti v pondělí 9. 12. slavnostní mše sv.
v kostele sv. Prokopa v 18:00.

Požehnání adventních věnců

neděle 1. 12. při všech mších sv.

Sbírka na splátku farního úvěru

neděle 1. 12. – všechny kostely

Setkání hledajících

neděle 1. 12., 8. 12., 15. 12., 22. 12. 19:00
Farní centrum

Mše sv. v „tridentském“ ritu

pondělí 2. 12. v kostele sv. Rocha

Rorátní mše sv.

středa 4. 12., 11. 12., 18. 12 v 6:00
v kostele sv. Rocha.

Výstav Nejsvětější svátosti oltární

čtvrtek 5. 12. po mši sv. u sv. Prokopa
– do 20:00

sobota 7. 12. 2019

Adventní duchovní obnova u sv. Prokopa

8:00 mše sv. u sv. Prokopa, po které následují
3 přednášky ve Farním centru. Duchovní obnovu
povede **P. Ing. Pavel Morávek**, děkan
římskokatolické farnosti Nový Bor v litoměřické
diecézi, který absolvoval teologická studia
na Papežské univerzitě sv. Kříže v Římě.
V přestávkách mezi přednáškami bude příležitost
k duchovnímu rozhovoru.

Sbírka na bohoslovce

neděle 8. 12. – všechny kostely

Mše sv. s možností přistoupit
ke svátosti smíření

úterý 17. 12. 17:00 sv. Prokop

Úklid kostelů a příprava na Vánoce

sobota 21. 12. všechny kostely
(mše sv. 8:00 sv. Prokop)

Obnova manželských slibů

– svátek Sv. Rodiny

neděle 29. 12. při všech mších sv.

Poděkování za uplynulý občanský rok

úterý 31. 12. v 17:00 (!) mše sv. u sv. Prokopa
se svátostným požehnáním

BOHOSLUŽBY O VÁNOČNÍCH SVÁTCÍCH

den	SV. PROKOP	SV. ANNA	SV. ROCH
úterý 24. prosinec Vigilie Narození Páně	16:00 pro děti	24:00 půlnoční	22:00
středa 25. prosinec SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ	9:30	8:00	11:00 17:00
čtvrtek 26. prosinec sv. Štěpán	9:30	8:00	
neděle 29. prosinec svátek Svaté Rodiny	9:30	8:00	11:00 17:00
úterý 31. prosinec	17:00 mše sv. na poděkování svátostné požehnání	obnova manželských slibů	obnova manželských slibů
středa 1. leden Slavnost Matky Boží Panny Marie	9:30	8:00	11:00 17:00
pondělí 6. leden Slavnost Zjevení Páně	18:00 svěcení vody, kadidla, křídly		
neděle 12. leden konec vánoční doby – Křest Páně	9:30	8:00	11:00 17:00

V ostatní dny dle pravidelného pořadu bohoslužeb.

Jesličky jsou v kostelích přístupné 30 minut před každou mší sv.

II. Vatikánský koncil o úloze laiků v Církvi - 5.

Konstituce *Lumen gentium*, kapitola IV., čl. 34

ÚČAST LAIKŮ NA VŠEOBECNÉM KNĚŽSTVÍ

34 Protože nejvyšší a věčný velekněz Ježíš Kristus chce pokračovat ve svém svědectví a ve své službě i prostřednictvím laiků, oživuje je svým Duchem a neustále je povzbuzuje ke každému dobrému a dokonalému dílu.

Těm totiž, které spojuje těsně se svým životem a posláním, uděluje také podíl na svém kněžském úřadu, aby vykonávali duchovní bohoslužbu k oslavě Boha a ke spáse lidí. Z tohoto důvodu laici zasvěcení Kristu a posvěcení Duchem svatým jsou podivuhodně povoláni a vybaveni, aby se v nich rodily vždy hojnější plody Ducha. Všechny jejich skutky, modlitby a apoštolská činnost, manželský a rodinný život, každodenní práce, odpočinek duševní i tělesný, jsou-li konány v Duchu, ba i těžkosti života, jsou-li snášeny trpělivě, stávají se duchovními oběťmi Bohu milými skrze Ježíše Krista (srov. I Petr 2,5); jsou zbožně přinášeny Otci zároveň s obětí těla Páně při slavení eucharistie. Takto i laici zasvěcují Bohu svět, když všude jednají svatě jako ctitelé Boha.

Celá IV. kapitola Konstituce (čl. 30 - 38) bude postupně otiskována v dalších číslech Prokopských listů. Všem, kdo se na realizaci Farního dne podíleli, náleží upřímné poděkování.

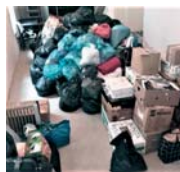
Nová liturgická památka

Dne 7. října 2019 vydala římská Kongregace pro bohoslužbu dekret s názvem *Lauretanae almae domus*, kterým bylo zveřejněno rozhodnutí papeže Františka o zavedení nezávazné památky Panny Marie Loretánské do liturgického kalendáře latinského obřadu a stanoven den jejího slavení – 10. prosinec.

V noci na 10. prosinec 1294 došlo podle legendy k zázračnému přesunu domku Panny Marie z Nazareta do středoitalského města Loreto. (Jako důvod se předpokládá záchrana před zničením od nepřátel křesťanů.) Přírozený výklad uvádí, že kameny domku dal převést z Nazareta řecký šlechtic. Loreto je tedy již po staletí opravdovým srdcem křesťanské mariánské úcty. Vznikly zde i dnes

nejznámější mariánské litanie, schválené pro celou církev r. 1587 papežem Sixtem V.

Podle dekretu papeže Benedikta XV. z r. 1920 je Panna Maria Loretánská patronkou letců, nejen kvůli prastaré tradici, mluvící o letu andělů, ale zejména kvůli "letu" archanděla Gabriela do nazaretského domku.

Charita Žižkov: Výsledek listopadové humanitární sbírky

Milí a vážení farníci,

děkujeme vám všem za materiální i, jak věříme, duchovní podporu při letošní podzimní humanitární sbírce. Vybralo se skutečně velké množství všeho – oblečení, nádobí, domácího textilu, hraček, až jsme byly překvapené tím množstvím. Proto všem upřímně a srdečně „Zaplat' Pán Bůh"! Velkou zásluhu na tomto skvělém výsledku sbírky má inzerce v Radničních novinách Prahy 3, jak potvrzovali mnozí přichodzí dárci, že četli a proto přišli. Za inzerci moc děkujeme Aničce Velkové, ředitelce Farní charity Žižkov, Čajkovského 36, Praha 3 - bez této podpory a propagace bychom neuspěli tak dobře.

A tak se již nyní připravujeme na další – **jarní** humanitární sbírku, kterou bychom uskutečnili v termínu **27. a 28. března 2020**, ve stejných prostorách a době jako při této sbírce, za laskavé podpory vás všech.

Ing. Anna Velková, Libuše Janovská, za Diakonii Broumov Marta Pešková

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky papeže Pia IX.

„INEFFABILIS DEUS“

(vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie)

1854

Nevýslovný Bůh (Ineffabilis Deus), jehož cesty jsou milosrdenství a pravda, jehož vůle je všemohoucí, jehož moudrost se mocně rozprostírá od jednoho až na druhý konec světa a všechno ušlechtilé spravuje, když od věčnosti předvídal truchlivou zkázu celého lidského rodu, která měla vzejít z Adamova hříchu, učinil rozhodnutí, jež zůstalo skryto po celé věky, že totiž projeví svoji dobrotu prostřednictvím tajemství Slova. Z těchto důvodů vyvolil a určil pro svého jednorozeného Syna Matku, v níž chtěl Duch svatý způsobit, aby v ní byl počat a z ní se narodil Ten, z něhož on sám vychází.

Katolická církev považovala vždy za Bohem zjevenou pravdu, že Panna Maria je od samotného počátku své existence prosta jakékoli viny, což je v dokonalém souladu s její vynikající důstojností Matky Boží. Tímto významným rozhodnutím tedy církev ukázala, že Mariino početí je třeba mít v úctě jako cosi jedinečného, zcela svatého a rozhodně odlišného od početí ostatních lidí tím, že její duše byla od prvního okamžiku svého stvoření uchráněna od jakékoli poskvrny dědičnou vinou, a to díky zvláštní Boží milosti a výsadě, vzhledem k předveděným zásluhám Ježíše Krista, jejího Syna a Vykupitele lidského rodu. V tomto smyslu slaví církev svátek jejího početí.

Naši předchůdci se starostlivě a horlivě zasazovali o to, aby uchovali neporušenou nauku o Neposkvrněném početí Matky Boží, a jasně a opakovaně prohlašovali, že tato nauka je v plném souladu s církevním učením a že si tedy zaslouží, aby se projevovala v posvátné liturgii i ve slavnostních modlitbách.

Úctyhodná svědectví východní i západní církve dosvědčují, že tato nauka o Neposkvrněném početí blahoslavené Panny v církvi stále existovala jako zjevená prostřednictvím Tradice. Vždyť Kristova církev nikdy tuto nauku nezměnila ani tím, že by k ní něco přidala nebo z ní něco ubrala. Biblický výrok *Nepřítelství položím mezi tebou a ženou (Gn 3, 15)* vždy chápala církev tak, že přesvatá Panna je trvalou nepřítelkyní jedovatého hada, jehož hlavu rozdrtila svou neposkvrněnou patou.

Proto také od dávných dob biskupové, řeholní společenství, ale i panovníci předkládali tomuto Apoštolskému stolci prosby, aby Neposkvrněné početí Panny Marie bylo prohlášeno jako dogma katolické víry.

Ke cti svaté a nerozdílné Trojice, na ozdobu a poctu panenské Bohorodičky, na povznesení katolické víry a růst křesťanského náboženství, autoritou našeho Pána Ježíše Krista, svatých apoštolů Petra a Pavla i Naší vlastní vyhlášíme, oznamujeme a definujeme: **Učení, že blahoslavená Panna Maria byla jedinečným milostivým privilegiem všemohoucího Boha, s ohledem na zásluhy Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení, v prvním okamžiku svého života uchráněna od jakékoli poskvrny dědičného hříchu, je Bohem zjevené, a proto v ně musí všichni věřící pevně a trvale věřit.**

Dáno v Římě u svatého Petra dne 8. prosince léta Páně 1854, v devátém roce Našeho pontifikátu.

211. PAVEL II.

30. srpen 1464 - 26. červenec 1471

* 1417 Itálie, vl. jm. Pietro Barbo

Pietro Barbo se narodil 23. února 1417 v Benátkách do rodiny vlivných a bohatých patricijů, jejichž rodinné vazby sahaly až k papeži Evženu IV. Díky němu (a také díky své tetě, sestře dotyčného papeže) se Pietro stal již r. 1440 kardinálem a měl velký vliv za pontifikátů Mikuláše V. a Kalixta III. Papežství se za jeho pontifikátu vojensky střetávalo nejen s protivníky na mezinárodním poli (Čechy, Turecká říše, ale i Francie), ale i na poli "vnitropolitickém", tj. v samotné Itálii, kde se jeho politickými konkurenty stali již tradiční protipapežské státy, jako byly Benátky, Neapolské království, či Florencie Lorenza I. Medicejského.

V řešení otázek české reformace byl Pavel II. zpočátku mírnější a vstřícnější než jeho předchůdce. Brzy se však přidal k názorům kardinála Carvajala, který již roku 1448 navštívil Čechy a zablokoval volbu pražského arcibiskupa. Papež prohlásil Jiřího z Poděbrad r. 1466 za kacíře a podporoval Jiříkova konkurenta, uherského krále Matyáše Korvína.

Znak města Plzně se díky jeho listu z roku 1466 rozrostl o dvě části: dva zlaté svázané klíče ve stříbrném poli a o zbrojnoše, držícího polovinu černého orla ve zlatém poli. Šlo o papežskou odměnu za stálost ve víře a za nepuštění královského vojska za městské hradby. V roce 1470 nařídil, aby se každých 25 let konal Svatý rok, což se dodržuje dodnes. Marné však zůstaly jeho pokusy vyjednat s ruským carem o znovusjednocení. Oblíbil si také výtvarné umění, a zajímal se o historické památky, které nechával i aktivně vykopávat v zaniklých antických lokalitách.

212. SIXTUS IV.

9. srpen 1471 - 12. srpen 1484

* 1414 Itálie, vl. jm. Francesco della Rovere

Narodil se r. 1414 v městečku Celle Ligure v severní Itálii. Brzy vstoupil do františkánského řádu a vyučoval filosofii a teologii na nejrůznějších italských univerzitách (Florencie, Padova, Bologna, Pavia, Siena, Perugia), později se stal provinciálem Ligurie, prokurátorem františkánského řádu a roku 1464 generálem. Papež Pavel II. ho roku 1467 povýšil na kardinála při chrámě sv. Petra v okovech a po jeho smrti byl 9. srpna 1471 zvolen papežem.

Sixtus IV. byl velmi energický papež, avšak typickým příkladem papeže rané renesance, který se mnohem více zaměřoval na "domácí" politiku v Itálii, než tomu bylo zvykem u papežství jiných období, i když i na příkladě Sixta IV. je možné si ukázat, že "italská" a "mezinárodní" politika má v této době mnoho styčných bodů.

V roce 1480 vypukla válka mezi Benátkami a Ferrarou. Papež sice nejprve Benátky podporoval, avšak nakonec sám uzavřel s Ferrarou mír a přešel na stranu benátských protivníků. Ti se nakonec ocitli sami proti většině italských států a především proti papeži, nad Benátskou republikou vyhlásil interdict. Toto opatření se však minulo účinkem, neboť Benátčané se odvolali na budoucí koncil a město dál vykonávalo církevní obřady.

Mezi nejdůležitější stavby, které se v Římě dochovaly z doby pontifikátu papeže Sixta IV., patří především Sixtinská kapele a most, který nese jeho jméno ("Ponte Sisto").

zdroj: Ch. Coulombe: *Náměstkové Kristovi*, Wikipedia

Milí farníci a přátelé,

stejně jako v minulém roce se bude konat i letos adventní sbírka, která by konkrétně a účinně mohla pomoci těm, kteří to potřebují. Stejně jako v době postní si můžeme i v tomto adventním čase odřeknout některé „radosti“, které nám zpřijemňují život a prožívání všedních dnů. Jejich odřeknutím můžeme podpořit charitativní dílo pomáhající těm, kteří jsou odkázáni na pomoc bližních. Rád bych výtěžek letošní charitativní sbírky věnoval na pomoc farnosti svého spolubratra a spolužáka ze studií v Římě. Jmenuje se P. Boris Stoykov a působí jako farář v Římskokatolické farnosti P. Marie Nanebevzaté v Bulharsku, konkrétně ve městě Zhitnitsa v regionu Kaloianovo, které se nachází cca 30 km od města Plovdiv, které leží ve středním Bulharsku. Z osobního setkání s P. Borisem v Římě vím, jak náročná a je situace katolické Církve v Bulharsku, zvláště co se týče materiálního zabezpečení. Stejně jako u nás se došlo i v Bulharsku v 90. letech k postupnému obnově katolických diecézí, farností, škol atd. avšak jejich činnost a působení je velice závislé na podpoře „z venku“ tedy darech a příspěvcích různých charitativních organizací a společností. P. Boris je velmi mladým knězem, který má 32 let a před 2 roky dostal od svého biskupa svěřenou samostatnou farnost právě ve městě Zhitnitsa. Musel začít s obnovou celé farní struktury a nyní dochází k opravě kostela, který je spolu s farními prostory centrem dění farnosti. Rozhodl jsem se proto, že by bylo nanejvýš vhodné mu pomoci v tomto nelehkém úkolu a podpořit ho podle našich možností i v této obnově. Adventní kasička je velmi dobrá příležitost, jak ukázat svoji solidaritu s těmi, kteří jsou v nouzi a zde konkrétně chtějí pro slávu Boží a pro jejich náboženský a duchovní život vrátit do důstojného stavu kostel, který je středem našeho setkávání v Pánu. Proto můžeme přispět k této obnově zřeknutím se toho, co je pouze pozemské a dočasné a obětovat to pro oslavu Boží a zároveň i pro našeho bratra i sestry v Bulharsku, kteří nemají takové materiální zázemí jako my. Již svatý Pavel upozorňuje na potřebu pomoci dalším církevním obcím, které navštěvoval a také připomíná, že nemáme být skoupí, pokud nám Bůh dopřává dostatek hojnosti. Proto bych chtěl požádat všechny farníky a přátele farnosti o příspěvek na toto dobročinné dílo a tím tedy i o Vaši velkorysost. Předem Vám všem děkuji za spolupráci a ať naše adventní příprava přinese bohaté plody, a to nejen v této materiální podobě, ale především duchovní, která bude znamenat více otevřené srdce pro našeho Pána a ochotu ho více následovat v našem každodenním životě.

To Vám všem ze srdce vyprošuje P. Vít

<https://www.youtube.com/watch?v=V7jlpnFFslk>

Na tomto internetovém odkazu je možné vidět P. Borise, jak mluví o kněžství před Sv. Otcem Františkem při jeho návštěvě Bulharska v tomto roce 2019. Zároveň alespoň nějaké fotografie z farnosti P. Borise.

Účel farní adventní sbírky - finanční pomoc při rekonstrukci kostela farnosti Zhitnitsa

ZHITNISTRA
bulharské město v provincii Plovdiv
1500 obyvatel, 232 m. n. m.

Promluva sv. Josemaría Escrivá o I. adventní neděli

Začíná liturgický rok, *introit*, vstupní modlitba dnešní neděle, nás vybízí, abychom se zamysleli nad skutečností, která úzce souvisí se začátky našeho křesťanského života: nad povoláním, které jsme dostali: *Ukaž mi své cesty, Hospodine, a pouč mě o svých stezkách* (Žl 25[24],4). Prosíme Pána, aby nás vedl, aby nám ukazoval své cesty, abychom mohli dospět k oné dokonalosti jeho příkázání, kterou je láska (srov. Mt 22,37). Když pomyslíte na okolnosti, které provázely vaše rozhodnutí, že se budete snažit vést pravý život z víry, potom budete s upřímným přesvědčením a bez falešné pokory Bohu děkovat, poněvadž to nebyla vaše zásluha. Mluvit k Bohu jsme se obvykle naučili v dětství, později nám učitelé, kolegové a známí mnohokrát pomohli, abychom Ježíše Krista neztratili z očí. Jednoho dne – nechci zevšeobecňovat, otevíráš Pánu své srdce sám a vyprávíš mu svůj příběh – byl to snad přítel, obyčejný křesťan jako ty, kdo ti dal hlouběji pochopit evangelium, tak nové, a přece tak staré. Ukázal ti možnost, vážně se snažit následovat Krista a stát se apoštolem. Možná, že jsi pak ztratil svůj klid a nevrátil se ti proměněný v pokoj, dokud jsi Bohu svobodně neodpověděl „ano“, neboť ti dal tuto touhu – což je velmi nadpřirozený důvod. Potom přišla radost, ona velká a trvalá radost, která zmizí jen tehdy, když se od Boha odvrátíš. Nerad mluvím o vyvolených a privilegovaných; ale sám Kristus o nich mluvil a volil si je. Písmo svaté, konkrétně v listě svatého Pavla, říká: *Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí* (Ef 1,4). Víím, že tě to nesvede k pýše a že se kvůli tomu nebudeš považovat za lepšího než jiní lidé. Právě toto vyvolení, kořen povolání, má být základem tvé pokory. Byl někdy postaven pomník štětcí nějakého velkého malíře? Sloužil k tomu, aby vytvořil mistrovská díla, ale zásluha patří umělci. My křesťané jsme jen nástroji Stvořitele světa, Vykupitele všech lidí.

Apoštolové byli obyčejní lidé

Posiluje mě, když rozjímám o podobné události, jejíž průběh je krok za krokem vyprávěn na stránkách evangelia: o povolání prvních dvanácti apoštolů. Trochu déle se nad ním zamysleme, a přitom poprosíme tyto svaté Pánovy svědky, abychom dovedli následovat Krista jako oni. První apoštolové – které tak miluji a uctívám – podle lidských měřítek moc neznamenali. Pokud jde o jejich společenské postavení, byli všichni rybáři, až na Matouše, který měl jistě dobrý výdělek, ale všechno opustil, jakmile ho k tomu Ježíš vyzval. Žili z ruky do úst a pracovali i v noci, aby si vydělali na živobytí. Společenské postavení je však to poslední. Nebyli ale ani vzdělaní a zvlášť nadaní, aspoň pokud jde o nadpřirozené věci. Ani ty nejjednodušší příklady a přirovnání nechápali, a proto Pána prosili: *Vylož nám to podobně* (Mt 13,36). Když je jednou Ježíš varoval před kvásem farizeů, myslili, že je kárá za to, že nenakoupili chleba (srov. Mt 16,5–7). Byli chudí, nevzdělaní. Nebyli však prostí a jednoduší. Při vši své omezenosti byli ctižadostiví. Často se přeli, kdo z nich bude největší, až Kristus – podle jejich představ – definitivně zřídí na zemi království Izraele. Přeli a rozhorlovali se ve vznešeném okamžiku, kdy se Ježíš při poslední večeři chystal obětovat za lidstvo (srov. Lk 22,24–27). Měli malou víru. Sám Kristus jim to řekl (srov. Mt 14,31; 16,8; 17,19; 21,21). Viděli, jak Ježíš křísil mrtvé, uzdravoval nejrůznější nemoci, rozmnožoval chléb a ryby, utišil bouři, vyháněl zlé duchy. Jediný svatý Petr, když byl vyvolen za hlavu církve, dovede bez okolků odpovědět: *Ty jsi Mesias, Syn živého Boha* (Mt 16,16). Ale tuto víru si vyloží po svém a odváží se Kristu domlouvat, aby se neobětoval za spásu lidí. Ježíš mu odpověděl: *Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské* (Mt 16,23). *Petr* – poznamenává svatý Jan Zlatoústý – *myslí po lidsku a domníval se, že všechno* – umučení a smrt – *je pro Krista nedůstojné, zavrženíhodné. Proto ho Ježíš pokáral a řekl: Ne, utrpení není pro mne nedůstojné; ty tak smýšlíš jen proto, že soudíš po lidsku, tělesně.*

Vyznamenávali se tituly malověrní lidé snad svou láskou ke Kristu? Bezpochyby ho milovali, aspoň slovy. Občas se dali strhnout nadšením: *Pojďme i my, at' zemřeme s ním* (Jan 11,16). Ale v hodině smrti všichni utekli – až na Jana, který opravdu miloval skutky. Jen on, nejmladší z apoštolů, zůstává pod křížem. Ostatní neměli onu lásku, která je silná jako smrt (srov. Pís 8,6). To byli učedníci Pánem vyvolení; takové je Kristus vyhledal, tak vystupovali, dokud je nenaplnil Duch svatý, aby se stali sloupy církve (srov. Gal 2,9). Jsou to obyčejní lidé s chybami a slabostmi, se slovy většími než jejich skutky. A přece, Ježíš je volá, aby z nich udělal rybáře lidí (srov. Mt 4,19), spolupracovníky na díle vykoupení, správce Boží milosti. Podobně tomu bylo

i s námi. V naší rodině, mezi našimi přáteli a známými, abych nemluvil o velké scéně světa, by se dalo bez námahy najít tolik lidí, kteří jsou více hodni Kristova povolání: jsou prostší, vzdělanější, vlivnější, významnější, vděčnější, šlechetnější než my. Když tak o tom přemýšlím, to všechno mě zahanbuje. Ale jsem si také vědom, že naše lidské myšlení nedokáže působení milosti vysvětlit. Bůh si obvykle volí slabé nástroje, aby se jasně ukázalo, že je to jeho dílo. Hlas apoštola Pavla se ještě chvěje, když myslí na své povolání: A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče. Ano, já jsem nejneopatrnější z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev (1 Kor 15,8–9). Tak píše Šavel z Tarsu, jehož osobnost a význam v průběhu dějin ještě vzrostly. Bez jakékoli naší zásluhy, jak jsem vám už řekl, neboť s naším povoláním je nerozlučně spojeno poznání naší ubohosti a přesvědčení, že světlo, které osvětluje duši – víra –, láska, s kterou milujeme – caritas –, a touha, která nás nese – naděje –, jsou ryzí Boží dary. Nebudeme-li tedy růst v pokoře, ztratíme z očí cíl Božího vyvolení; ut essemus sancti (abychom byli svatí), osobní svatost. Z této pokory můžeme teď pochopit, jak úžasné je toto božské volání. Z pšeničného pole nás vybrala Kristova ruka: Rozsévač vzal pšeničná zrnka do své probodené ruky. Kristova krev je z kropila. Potom hodil Pán z kropenou pšenici do vzduchu, aby tím, že odumře, přinesla život a poté, co byla vložena do země, se rozmnožila ve zlaté klasy.

LITURGICKÝ POHLED NA ADVENT A VÁNOCE

DOBA ADVENTNÍ

Její počátek je dán I. nedělí adventní, její konec má pevné datum – 24. prosinec. Z toho plyne, že není každý rok stejně dlouhá. Celková délka adventní doby se pohybuje v rozmezí 22 – 28 dní.

I. neděle adventní je čtvrtá neděle před dnem 25. prosince – kalendářně v rozpětí 27. 11. – 3. 12.

Doba adventní je rozdělena na 2 období: od I. neděle adventní do 16. prosince a od 17. do 24. prosince V 1. období se liturgické texty zaměřují na druhý příchod Pána na konci věků. Ve 2. období (8 dní před Vánocemi) je zvyrazňován bezprostřední čas před oslavou Narození Krista.

Základní liturgická barva je fialová (o III. neděli adventní je možno použít barvy růžové).

Při nedělních mších odpadá Gloria – ne z důvodu vážnosti doby jako v postě, ale aby se před Vánoci „ztížilo“ a mohlo o Slavnosti Narození Páně opět zazníti „v plné kráse“.

V 1. období (do 16. 12.) se mohou slavit i památky svatých; slavnosti a svátky svatých pak po celý advent – kromě nedělí. (*Poznámka: Letošní rok se Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie bude slavit o den později, neboť 8. prosinec připadá na neděli a ta má před touto slavností liturgickou přednost.*)

O I. neděli adventní začíná každý rok nový cyklus čtení z Písma sv. při mešní liturgii.

Nedělní cyklus čtení je tříletý (A, B, C) – roky, jejichž číselný součet letopočtu je beze zbytku dělitelným třemi, mají označení C, následující rok pak označení A, další B. (Číslo je beze zbytku dělitelné třemi, je-li jeho ciferný součet dělitelný třemi.) Pozor – za „nosný letopočet“ je považováno číslo letopočtu následujícího roku.

Cyklus prvních čtení pro všední dny doby „během roku“ je dvouletý, v lichém letopočtu I, v sudém letopočtu II.

24. prosinec je ještě adventním dnem; připadne-li na neděli, jde o IV. neděli adventní. Adventní doba končí večer 24. prosince, kdy se již slaví první vánoční bohoslužby.

DOBA VÁNOČNÍ

Začíná dnem 25. prosince, končí nedělí po dni 6. leden (7. – 13. 1.).

Ke Slavnosti Narození Páně náleží oktáv, ve kterém se však (narozdíl od velikonočního oktávu) slaví i svátky svatých (26., 27., 28. 12.). Den Oktávu 1. 1. je Slavnost Matky Boží Panny Marie.

V neděli mezi Oktávem Narození Páně (26. – 31. 12.) se slaví svátek Svaté Rodiny; pokud na tyto dny neděle nepřipadne, slaví se 30. prosince. Neděle mezi 2. a 5. lednem se počítá jako 2. neděle po Narození Páně; pokud na tyto dny neděle nepřipadne, tak v tom roce odpadá.

Dalším „vrcholem“ vánoční doby je Slavnost Zjevení Páně – 6. ledna. Na neděli po této slavnosti (7. – 13. 1.) připadá svátek Křtu Páně, kterým vánoční doba liturgicky končí.

Základní liturgická barva vánoční doby je bílá.

K Vánocům se ještě volně vážou dva významné dny mimo vlastní vánoční dobu: 2. únor – svátek Uvedení Pána do chrámu (40 dní po Vánocích) a 25. březen – Slavnost Zjevení Páně (9 měsíců před Vánocemi).

Tyto myšlenky nemají jiný cíl, než vést nás všechny společně ke svatosti.
Z Knihy života Mnišského bratrstva Jeruzalém, bratr Pierre-Marie Delfieux

uspořádala Mgr. Tereza Pýchová, část 1 I.

Poslušnost

Dokonalý vzor poslušnosti je v tajemství Nejsvětější Trojice. Mezi Otcem, Synem a Duchem svatým je všechno nasloucháním, přijetím a darem. Z této naprosté závislosti se rodí svrchovaná svoboda. Z respektování jejich odlišnosti se rodí dokonalé společenství. Chceš-li znát základní důvod své poslušnosti, hled' na Nejsvětější Trojici.

Poslušnost není výmysl lidí, nýbrž přímo výraz Božího bytí. Poslušnost tě chce uvést ne do vztahu závislosti a podrobenosti, ani do vztahu usmíření, nýbrž do svobodného vztahu lásky.

Proto nás Kristus tolik miloval. Boží Syn a dokonalý člověk se stal poslušným. Co odmítl starý Adam a ty sám, vzal na sebe pro tebe nový Adam, on, který přestože byl Synem, naučil se svým utrpením poslušnosti. Chceš-li tedy být dokonalý, vzpomeň si na Ježíše Krista. Tvůj Mistr je první poslušný. Nemůžeš se od něho lišit. Protože jsi učedník, stačí, abys byl jako tvůj Mistr, a protože jsi služebník, stačí, abys byl jako tvůj Pán.

Poslušnost tě naučí svobodě a pravdě. Budeš-li poslušný příkázání, poznáš pravdu, a tato pravda tě osvobodí. Když uznáš, že Boží myšlenky nejsou tvými myšlenkami a že jeho cesty nejsou tvými cestami, budeš mít oči, abys viděl, i když nerozumíš. Duch tě dovede zevnitř k celé pravdě.

Poslušnost ti odhalí milosrdenství, neboť tě přes tvé vzpory, tvé zdráhání a tvé odmítání přivede k Bohu, a jeho něha a odpuštění tě upokojí. Vždyť i kdyby tě tvé srdce odsuzovalo, Bůh je větší než tvé srdce. Z toho pochopíš, že všechno je milost a že Bohu není nic nemožné.

Poslušnost ti tedy dá radost a pokoj. Když jsi poslušný, nejsi tím oslaben, ale rosteš. Poslušnost tě neomezuje, ale uvolňuje. Přebývá v tobě Boží láska a jeho vůle řídí tvůj život, činí ho klidným a radostným. Víš, komu jsi uvěřil. Poslušnost tě chce celého osvěcovat. Otevři se jí z hloubi srdce a ona bude zářit i na tvé tváři. Příkázání Páně jsou jasná, jsou světlem očí.

Opravdová poslušnost je tedy především obrácení. S její pomocí se odvracíš od starého člověka a od světa a obracíš se ke skutečným nebeským a hledáš Boha v hlubinách. Když budeš takto očištěn a obnažen, staneš se prostupným pro jeho vůli.

Tichá noc trochu jinak

Snad nejznámější vánoční píseň Tichá noc – Stille Nacht vznikla roku 1818 v rakouském městě Oberndorf. Jejím autorem byl Franz Gruber, který zhudebnil text P. Josefa Mohra. Brzy se rozšířila i do evangelického prostředí. I v Čechách je dosposud velmi oblíbená a během 200 let vzniklo mnoho textových variant. V současném Kancionále je uveden text básníka Václava Renče (1911-1973).

V prostředí populární hudby vznikl roku 1964 text Jiřiny Fikejzové (1927), který vzhledem k tehdejšímu poměříum nemohl obsahovat náboženské prvky a tak byl pojat pouze jako sentimentální oslava „lidových“ Vánoc jediným odkazem na biblické téma – uvedením jména Mariina, byť v přeneseném smyslu. Interpretkou byla Ywetta Simonová (1928) za doprovodu orchestru Karla Vlacha.

1. *Tichá noc, svatá noc*
 - hvězdný třpyt slyším znít.
 Tíše stříbrné zvonky hrájí,
 lidská srdce se otvírají,
 krajem jde láska a mír,
 krajem jde láska a mír.

2. *Tichá noc, svatá noc*
 - a v ten čas kolem nás
 všude na světě Marie jsou,
 mámy skloněné nad postýlkou
 v níž malé dět'átko spí,
 v níž malé dět'átko spí.

3. *Tichá noc, svatá noc*
 - vánoční sen když sní
 lidé pod zlatou snítkou jmelí,
 velcí s malými rozechvělí,
 radost si nadělují,
 radost si nadělují.

Poděkování panu Zdeňku Ježkovi za poskytnutí podkladů.

Manželé **Anna a Vladimír Matěnovi** v červenci slavili *diamantovou svatbu, mají 2 syny, 6 vnuků, 4 pravnučky a 1 pravnučku. Paní Anna (1937) pochází z Vysočiny z obce Horní Bradlo, do Prahy se přistěhovala před 60 lety. S manželem nejdříve bydleli ve Kbelích, kde také pracovala jako civilní zaměstnanec na vojenském letišti. Už je to více než 30 let, co se přestěhovala do Žižkova. Pan Vladimír je rozený Pražák (1931) a experimentální fyzik. Dlouhá léta učil na matematicko-fyzikální fakultě UK, později pracoval ve výzkumu v Akademii věd. Jeho koníčkem je včelaření.*

Na Vysočině Vám byla víra v Pána Boha jistě vštěpována už od narození.

My jsme měli víru odmalinka. Za mého mládí to bylo úžasné, opravdu všichni chodívali do kostela. Za komunistů sledovali, kdo do kostela chodí, a vedli o tom záznamy. Existovaly určité vlny uvolnění režimu, například když umřel Stalin, to jsem zrovna maturovala, ale moji sestru vyhodili ze školy před maturitou. Můj tatínek byl hluboce věřící. Jako polosirotek byl vychováván u Jeziuitů v Praze. Absolvoval arcibiskupské gymnázium. Moje maminka byla také hluboce věřící, ale byla praktičtější, protože měla sedm dětí. V padesátých letech byla těžká situace. Vzali nám i potravinové lístky. Nebýt dobrých lidí, kteří nám dali jídlo, přinesli mléko a vejce, tak jsme snad ani nepřežili. Tatínka dokonce odsoudili na dva roky za to, že jsme se chodili modlit růženec do kaple.

Dokážete si představit svůj život bez víry?

Ne, já vůbec ne. Život bez víry musí být velká beznadě. Víra je úžasná. Když jsem se dostala do těžké situace a obrátila jsem se v modlitbě k Bohu o pomoc, byla jsem překvapena, jak se situace vyřešila.

Zaujal mě příběh Vašeho manžela. Zmínila jste, že se nechal v padesáti letech pokřtít.

On nebyl v dětství pokřtěný, pocházel z ateistické rodiny. Když jsme spolu začali chodit, tak vždycky prohlašoval, že je ateista. Pro mého tatínka to bylo těžké, ale říkal, že koho si vybereme, toho budeme mít a nebude nám nikdy bránit. Přesto si tatínek manžela oblíbil. Bohužel se nedožil jeho křtu.

Ráda bych se ještě vrátila ke křtu Vašeho manžela...

S manželem to byl dlouhý proces. Nebylo to hned. Ze začátku s námi chodíval na mši na Vysočině do kostela, který je vzdálen 4 km. Šel s námi na tu procházku a čekal nás venku před kostelem. Pak šel do předsíně, občas si poslechl i promluvu. On říká, že hlavní, co ho obrátilo, je, když zjistil, že Pán Bůh se o nás stará. Říkal, že i přesto, že jsem byl ateista, Pán Bůh mi pomáhal. Často si připomínáme kolikrát jsme v životě zazili zvláštních věcí, když to bylo takové bezvýchodné a najednou se to vyřešilo. Pán Bůh dělá zázraky přirozenou cestou. Ne, že něco najednou spadne z nebe, ale že se přirozeně vyřeší situace, ve které jasně vidíte Boží zásah.

Chápu Vás. Myslíte tím náhody, které můžeme vysvětlovat jako shody okolností. Ještě bych chtěla položit poslední otázku Vašemu manželovi. Vylučuje se podle Vás víra a racionalita?

Určitě se nevyklučuje. Naopak důslednou racionalitou můžeme k víře dojít. Jen si nesmíme upravovat fakta tak, aby podporovala náš ateismus a podsouvat Bohu lidské myšlení. (Např.: To by Bůh nemohl dopustit.) Bohu jde o spásu člověka a proto Boží myšlení není lidským myšlením.

K víře mně vlastně přivedla matematika. Ovlivnily mě neskutečné náhody, kdy pravděpodobnost byla nulová, ačkoliv pravděpodobnost menší než 5 % se ve statistice pokládá za nemožnost. Například náš syn v prvním roce byl ve velice špatném stavu a už jsme mysleli, že nepřežije. Tehdy se v nemocnici objevil nový lékař, který mu zjistil celiakii a za týden nám syna dali domů. Bylo to téměř před 60 lety a o té nemoci se ještě mnoho nevědělo. Takových "náhod", které zásadně ovlivnily život naší rodiny bylo několik. Takto se vyvíjela moje víra a poznání, že Bůh se o všechny lidi stará i když jsou ateisté. Víra je dar a člověk by měl udělat krok k Bohu jako první. Bůh nikoho nenutí, protože nám dal svobodnou vůli. Dnešní lidé, ale nechtějí mít nikoho nad sebou, aby jim někdo sahal do svědomí a doporučoval jim jak šťastně žít. To vědí nejlépe sami a tak se honí za penězi a nezažívají radost a klid z dobře vykonané práce. Víra je něco jiného než věda. Vědákůmá pouze materiální svět. Víra by se mohla dát mezi kategorie filosofickou. Ovšem víra má Boha, filosofie Boha nemá.

Paní Anna nám doporučuje knížku Štěpána Smolena Cesta na západ. Mladý bohoslovec se vydává na pouť z Litoměřic do Lisieux za svatou Terezičkou, přespává na farách, potkává různé osoby. Jedná se o cestopis, ale také o zajímavou duchovní literaturu. Pak šel do předsíně, občas si poslechl i promluvu.

Rozhovor připravila Lucia Ferencei.

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

(pokračování 18. díl)

Vycházím a hledám pramen, nenalézám ho však, ani vpravo ani vlevo, jdu na louku přiléhající ke stavení a myslím si, že se trochu umyjiv ranní rosou, když tu mivnitní hlas říká: - „Běžte vpravo za dům, tam najdete vodu.“ Poslechla jsem a našla trochu vody, která vytékala

dřevěným kanálkem. Cestou zpět ke svým pánům, jsem potkala dvě ženy, které se mě tázaly, odkud jsem a mají-li mí rodiče hodně dětí: „Ubohé dítě, vy nevíte, že Mnich nemohl nikdy udržet ani pasáčka ani pasačku, poslední pasáček, kterého měli, odešel v sobotu, nedávali mu jíst a nutili ho, aby dřel jako otrok, ubohý maličký zůstal jen tři dny, a to už je zázrak: ostatní zůstali jen jeden den.

Po návratu jsem své pány našla už vzhůru: dcera mi řekla, abych vzala zvířata a odvedla je na pastvu. Odpovídám, že neznám jejich pozemky, at' jsou tak hodní a ukáží mi je. Můj pán mi řekl, že si mě nezval pro to, aby mě dával doprovázet, at' si pospíším a vypadnu odtud.

Jdu do stáje, můj Bože, jaký jsem měla strach! Jak jsem se přibližovala, krávy nebo býci (aspoň tak se jim říkalo) bučely, bily nohama a oháněly se. Napřed tedy vyvádím kozy, aby se můj pán nezlobil, že mi to dlouho trvá, ale krávy! ... Konečně přišla dcera mého pána a řekla mi: „Tak jen do toho, rozehýbejte se,“ a vzala hůl a vstoupila mezi krávy a sundala jim řetězy, okamžitě se daly do běhu. Potom mi řekla: „Držte v ruce stále hůl, jinak vás býci roztrhají na kusy.“ Jak jsem procházela vesnicí, byla jsem předmětem zvědavosti, lidé na sebe volali: „Pojďte se podívat na novou Mnichovu pastýřku.“ Několik lidí mi nabídl: „Ubohá maličká, budete hodně trpět hladem. Vidíte tento sad, je můj a má hodně ovoce, dovoluji vám vzít si k jídlu, co chcete.“

Stále jsem kráčela se svými zvířaty, aniž jsem věděla, kam mám jít. Došla jsem k jednomu domu a tam se jedné osoby, která se objevila, ptám, kde jsou obecní pastviny. Tato paní jde několik kroků se mnou, aby mi je ukázala, a říká mi: „Vy jste nejspíš u Mnicha, ten zloděj, ten vrah, ten lakomec, jen on chodí na obecní pastviny, ale vy u něho dlouho nezůstanete.“ Při hlídání dobytka jsem se stále obávala, že dojde k nějaké nehodě, protože jak mí býci někoho zahlédli, lezli do obilí a kazili úrodu. A tento stav věci byl zhruba stejný po celý rok 1845.

Onoho prvního dne jsem ve chvíli návratu přemýšlela, jak se k těmto kravám přiblížit, abych je mohla přivázat u stání. Ale tehdy jsem si vzpomněla na poučení od mého drahého Bratra, že člověk před svým pádem poroučel zvířatům, že byl králem všeho stvořeného a že ho poslouchaly i ty nejzuiřivější šelmy, a tak jsem si řekla: „Protože můj nejmilejší Ježíš skrze svatý křest ze mne učinil Boží dítě a protože prostřednictvím svého slova svou krví smyl všechny moje hříchy, ve jménu zásluh jeho drahocenné krve mohu svým kravám poručit, aby zůstaly klidné, když je uvazuji nebo odvazuji.“ Když jsem přišla do chléva, uvázala jsem je bez obtíží, Sláva Bohu a jeho milosrdenství!

Přišla hodina odchodu na lůžko, můj pán mi řekl: „Kdo nebude v posteli do tří minut, tomu zlámu kosti!“ Po chvíli mi dcera řekla: „Pomodlíte se zítra, pojdte si lehnout do postele, podívejte se, jak budete pěkně oddělena, dala jsem tam prkno.“ Dívám se: Na lůžko bylo položeno úzké prkno, asi tak dlaň široké. Řekla jsem: „Vězte, že do postele si lehnout nepůjdu, musím poslouchat svého Boha. Chvilí bylo ticho. „Och, můj nejmilejší Ježíši, učíte, abych vás účinně milovala! Ano, ano, cítím, že vás miluji, a právě teď, když jste uchvátil všechnu mou lásku, všechny mé city a spojil mě se svým svatým Umučením, to opravdu právě teď se necháváte milovat mnou, neopouštějte mě, zdokonalte svůj obraz k oslavě svého svatého Jména, a mohu-li svým zničením zvýšit vaši slávu, vezměte si můj život, neboť vám náležím, odevzdávám se vám mrtvá nebo živá.“

Můj pán se zeptal, jsem-li v posteli: odpověděla jsem, že ne a že si tam nepůjdu lehnout. Rozzúřeně vstal a učinil jako předešlého večera. Bůh budiž pochválen!

Zdroj: Press, F. (1992). *Děvečky Boží.*

Brno: Mariánské nakladatelství.

uspořádala Mgr. Romana Bartečková PhD

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru - Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou o letních prázdninách omezeny; informace jsou včas zveřejněny.

Náboženství dětí

pondělí - čtvrtek odpoledne, místnost A

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže.

Ve školním roce 2019 - 2020 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZDS – úterý 15:45 (M. Provinská)
- 2. ročník ZŠ – úterý 16:45 (M. Provinská)
- 3. ročník ZŠ a příprava k prvnímu sv. přijímání – čtvrtek 15:30 (P. Vít Uher)
- 4. - 8. ročník ZŠ – středa 17:00 (Jakub Kroneisl)
- 9. ročník ZŠ + středoškoláci – neděle 18:30 příprava na biřmování (P. Vít Uher)

Další informace:

www.farnost-zizkov@efara.cz

MiladaProvinska@seznam.cz

kroneisljakub@seznam.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19:00 - 20:30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny se čte a společně objasňuje část bible určená na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající

neděle 19:00 - 20:15

Každoročně po velikonočích začíná P. Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří se chtějí seznámit se základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Příprava na biřmování

neděle 18:30 - 20:00 (do prosince 2019)

Přijmout svátost biřmování znamená "mít povinnost bránit a šířit víru slovem i životem" (II. Vat. koncil). Proto, aby člověk mohl dobře obhajovat i žít svoji víru, potřebuje ji dobře znát a vědět, jak ve svém životě uskutečňovat povolání svěřené nám od Ježíše Krista. K tomu slouží příprava, která se odehrává ve Farním centru pod vedením P. Víta Uhra. Zároveň je možné klást dotazy, na které mnohdy není čas anebo ani příležitost.

Malá liturgika

pondělí 18:45 - 19:45 (říjen - duben)

Hovory o liturgice se týkají aktuálního liturgického dění i všeobecných otázek (skladba liturgického roku, podrobnější rozbor jeho částí, liturgický prostor) i dalších souvisejících okolností.

Modlitba růžence

neděle, středa

Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech ze života Ježíše Krista i Panny Marie ve vztahu k naší současnosti.

Růženec se společně modlíme v kostele sv. Anny v neděli od 7:25, ve středu od 17:20 v kostele sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

kostel sv. Prokopa:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. do 20:00

Neustále si potřebujeme vyprošovat pro svůj osobní i společenský život včetně života farnosti Boží pomoc, milost a sílu – nejlépe před jižším přítomným v Nejsvětější svátosti.

Polední ateliér

říjen - květen pátek 9:00 - 12:00

Jde o setkání převážně žen, při němž se zdobí svíčky, vyrábějí drobné užitečné předměty včetně drátkování, háčkování, malování, šití a přípravy drobných dárkových předmětů k různým příležitostem.

Trénování paměti

pondělí 17:15

Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kteří pociťují slábnutí své paměti, a rádi by obnovili funkčnost svých paměťových buněk.

Úklid kostelů

druhá sobota v měsíci 8:00 - 11:00

Po mši sv. v kostele sv. Prokopa se přítomní rozdělí do skupin a podle stanoveného harmonogramu počne úklid všech tří kostelů naší farnosti. Díky ochotě farníků se daří každý měsíc naše kostely uklidit. Rádi uvítáme každého, kdo se této akce zúčastní.

Chrámový farní sbor

pondělí 18:30 - 20:00

Na zkoušky chrámového sboru jsou srdečně zváni všichni, kdo mají chuť si přijít zapívat a svým zpěvem podpořit a zkrášlit průběh liturgie. Noví zpěváci a zpěvačky i hudebníci jsou vítáni v každé době. Kromě zdravého „zapráhnutí“ hlasivek by mělo jít také o odpočinek a odreagování se od různých úkolů, kterými jsou jinak vyplněné naše dny, v příjemném prostředí a srdečném společenství.

Chcete se nechat pokřtít? Uvažujete o tom, zda je křest nutný?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). Ve Farním centru probíhá příprava každou středu od 19:00, která vyústí v možnost přijetí svátosti křtu o Velikonocích.

Chcete nechat pokřtít své dítě?

Dítě do 6 let: Kontaktujte P. Víta Uhra a po osobním rozhovoru bude dohodnuta příprava na křest dítěte.

Dítě 7 - 14 let: U tohoto dítěte jsou již nutné základní znalosti o víře, které získá v přípravě na křest. Kontaktujte P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí probíhá ve školním roce dle stanoveného rozpisu, se kterým budete seznámeni.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít tak klid v duši?

Svátost smíření (sv. zpověď) lze v kostelích naší farnosti přijmout:

kostel sv. Prokopa: pondělí, středa, pátek 17:30 - 17:50

kostel sv. Rocha: středa 6:30 (kromě letních prázdnin), neděle 16:30 - 16:50

kostel sv. Anny: neděle 7:30 - 7:50

S knězem lze předem domluvit i jiný termín.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování, která biřmovancům dává dary Ducha svatého a celkovou posilu ve víře, se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům – po nezbytné přípravě – každoročně na podzim. Zájemci se mohou přihlásit u P. Víta Uhra.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým právním aktem, ale svátostí, skrze kterou Bůh vstupuje mezi dva lidi, aby je posvětil a pomáhal jin ve společném životě. Proto je nutná určitá příprava ke sňatku.

Tu domluvíte (*minimálně 3 měsíce předem*) s P. Vítem Uhrem.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě takové potřeby se kdykoliv obraťte na P. Víta Uhra, se kterým domluvíte udělení svátosti nemocných buď u Vás doma nebo na jiném místě (nemocnice, domov důchodců apod.).

Jednou za dva roky (v postní době) je možno přijmout tuto svátost při jejím společném udělení.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste dlouho nebo vůbec u sv. zpovědi a sv. přijímání?

Nebojte se kontaktovat kněze, lidí jako Vy je mnohem více. Příprava na přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují na křest. Kněz Vás bude rád informovat o termínech a dalších podrobnostech této přípravy.

Zemřel Vám někdo blízký a chcete se s ním rozloučit při církevním obřadu na hřbitově nebo v krematoriu? – Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí. Je však nutné dohodnout čas rozloučení dříve s knězem než s pohřební službou.

Tradici ani současnosti katolické církevní praxe však neodpovídá tzv. „společný rozptyl“, z toho důvodu není přítomnost kněze u této akce možná.

Chcete nechat sloužit mši svatou za svoje blízké (živé nebo zemřelé) nebo na jiný dobrý úmysl?

Toto je třeba domluvit předem v sakristii kostela, ve kterém by měla být tato mše sv. sloužena.

Pořad bohoslužeb

den	kostel	čas	poznámka
Neděle	sv. Anna	8:00	
	sv. Prokop	9:30	
	sv. Roch	11:00 17:00	
Pondělí	sv. Prokop	18:00	- v latinském jazyce, - 4x ročně v Tridentním ritu u sv. Rocha.
Úterý	sv. Roch	17:00	
Středa	sv. Roch	6:00	Mimo červenec a srpen. V adventě roráty.
	sv. Prokop	18:00	
Čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
Pátek	sv. Prokop	18:00	Každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Srdci Ježíšovu.
Sobota	sv. Prokop	8:00	Každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů.

Případné změny jsou včas oznámeny.

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00.

sv. Prokop: farní kostel – Sladkovského náměstí

sv. Roch: filiální kostel – Olšanské náměstí

sv. Anna: filiální kostel – ul. Tovačovského

Úřední hodiny v kanceláři

(Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15:00 - 17:00	výpomocný duchovní P. Ant. Ježek
Středa	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher
Čtvrtek	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher

Kontakty:

Farář: P. ThLic. Vít Uher ThD.

Mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

stav ke dni 30. 11. 2019	
výše dluhu (úvěr):	3 201 229,39 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sběrka na splácení úvěru (listopad 2019):	12 419 Kč
č. účtu farnosti: Sberbank: 4200172251 / 6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat.